

Hegel és Mimi beáll északnak

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 37. szám, 2020. szeptember 11.

A százados nem fél attól, hogy a vadul száguldó, túlhajszott dzsip felborul. A sebességtől mind szilajabb jókedvében elvigyorodik. „Fejre állunk?” Gyorsan elnyomja a vigyort, nehogy az őrvezető helytelenül értelmezze. „Hát akkor majd fejen állunk. Talán ez az állás állana helyesen nekünk. Miminek mindenképpen. Fejre állna, és beállna Északnak!”

- Így kell ezt, katona! Vegye csak egyenesbe a labirintusokat!

Az őrvezető nem jelentette, hogy „értettem”. Mert nem értette, csak sejtette, hogy mit mond a százados. Amikor azt mondja neki, hogy „katona”, akkor nem őt szólítja, hanem csak úgy beszél. A levegőbe. A levegőben pedig sok minden elfér, az is, ami nem egy őrvezetőre tartozik, vélekedett Elek András.

Egész életében hasonlóképpen vélekedett. Élete vége felé ezt többször is megállapította. Elégedett számvetésekben Ellával, fenn Északon, Svédországban, a világ tetején.